

בַּטֶּנֶף אֲשִׁית לְכַסֵּא לְךָ: יב אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ בְּרִיתִי וְעַדְתִּי זוֹ אֶלְמָדָם גַּם בְּנֵיהֶם

זוהר תהלים

נִרְאָה ה' אֵל שְׁלֹמֶה בַּחֲלוֹם הַלֵּילָה וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים שְׂאֵל מָה אַתָּן לְךָ. וְאִם תֹּאמַר, כִּי
בַּחֲלוֹם, וְכִי אֵיזוֹ רְשׁוֹת יֵשׁ לַחֲלוֹם בְּזֶה?
אֵלָּא כִּי נִכְלָלֶת דְּרָגָה בְּדְרָגָה, הַדְּרָגָה
הָעֲלִיוֹנָה עִם הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה. מִשׁוֹם
שְׂעֵד עֲכָשׁוּ שְׁלֹמֶה לֹא הָיָה שְׁלֹם. כִּי
שְׁנִשְׁלֵם, כְּתוּב (שם ה) וְה' נָתַן חֲכָמָה
לְשֹׁלְמֹה, וְכְתוּב (שם) וַתִּרְבַּח חֲכָמַת שְׁלֹמֶה.
שְׂעֵמְדָה הַלְּבָנָה בַּשְּׁלֵמוֹתָהּ, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ
נִבְנָה, וְאִזּוּ הָיָה רוֹאֵה שְׁלֹמֶה אֶת הַחֲכָמָה
עֵין בְּעֵין, וְלֹא הִצְטַרֵּף לַחֲלוֹם. אַחַר
שְׁחָטָא, הִצְטַרֵּף לַחֲלוֹם כְּבָרָא שׁוֹנֵה, וְעַל
כֵּן כְּתוּב (שם יא) הִנְרָאָה אֵלָיו פְּעָמִים. וְכִי
פְּעָמִים הָיָה וְלֹא יוֹתֵר? אֵלָּא צַד הַחֲלוֹם
הָיָה לוֹ פְּעָמִים, וְצַד הַחֲכָמָה הָיָה בְּכָל יוֹם.

וְעַם כָּל זֶה הַצַּד שֶׁל הַחֲלוֹם הָיָה יוֹתֵר עַל
כָּל שְׂאֵר בְּנֵי הָאָדָם, מִשׁוֹם שְׁנִכְלָלָה
דְּרָגָה עִם דְּרָגָה, מִרְאָ"ה בְּמִרְאָ"ה. וְהִנֵּה
כִּי בְּסוּף יָמָיו יוֹתֵר חֲשׁוּף, וְזֶה מִשׁוֹם
שְׁחָטָא, וְהַלְּבָנָה עֲמָדָה לְהַפְגֵּם. מָה
הַטַּעַם? מִשׁוֹם שְׁלֹא שָׁמַר אֶת בְּרִית הַקִּדְּשׁ
בְּהִתְעַסְקוֹתוֹ עִם נְשִׁים נְכַרְיֹת, וְזֶה הַתְּנָאי
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה עִם דָּוִד, שְׁכָתוּב
(תהלים קלב) אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ בְּרִיתִי וְגו', גַּם
בְּנֵיהֶם עָדִי עַד יִשְׁכּוּ לְכַסֵּא לְךָ. מָה זֶה עָדִי
עַד? הֵינּוּ שְׁכָתוּב (דברים יא) כִּימֵי הַשָּׁמַיִם
עַל הָאָרֶץ. וּמִשׁוֹם שְׁשֹׁלְמֹה לֹא שָׁמַר אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת כְּרִאוּי, הַתְּחִילָה הַלְּבָנָה
לְהַפְגֵּם, וְעַל כֵּן בְּסוּף הִצְטַרֵּף אֶת הַחֲלוֹם,
וְכֵן יַעֲקֹב הִצְטַרֵּף אֶת הַחֲלוֹם, כְּמוֹ
שְׁבָאֲרָנוּ. וְעַיֵּא מְהֵימְנָא

אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, דָּוִד, אֵין דְּרָכִי
כֶּף. אָמַר דָּוִד, בְּעֵבֹר דָּוִד עֲבָדְךָ אֵל
תִּשָּׁב פְּנֵי מְשִׁיחְךָ. תִּקְוֵן שְׂאֵנִי תִקְנֵתִי, אֵל
תִּשְׁנֶה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ, דָּוִד, הוּאִיל וְזִמְנַתְּ
אוֹתִי, יֵשׁ לִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ, וְלֹא רְצוֹנִי.
וּלְמַדִּים מִכָּאן דְּרָךְ הָעוֹלָם, שְׁמִי שְׁמִזְמֵן
לְאַחַר, אוֹתוֹ שְׁבָא אֲצִלוּ יֵשׁ לוֹ לַעֲשׂוֹת
רְצוֹנוֹ אִף עַל גַּב שְׂאֵין דְּרָכּוֹ בְּכֶף. כֶּף
(בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבִנֵי הַמָּקוֹם וְגו'.
הוּאִיל וְכֹא חֲתָן אֲצִל הַכֶּלֶה, אִף עַל גַּב
שְׂאֵין דְּרָכּוֹ לְשַׁכַּב אֵלָּא בְּכָרִים וּכְסָתוֹת,
וְהִיא נְתָנָה לוֹ אֲבָנִים לְשַׁכַּב - הַכֹּל יִקְבַּל
בְּרְצוֹן הַלֵּב. זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם
הַהוּא, עַל אוֹתָם אֲבָנִים, אִף עַל גַּב שְׂאֵין
דְּרָכּוֹ בְּכֶף. אִף גַּם כֹּאן, אֲכַלְתִּי יְעָרֵי עִם
דְּבָשִׁי - אִף עַל גַּב שְׂאֵין דְּרָכּוֹ בְּכֶף, בְּגִלְל
אֲהַבָה שֶׁל הַכֶּלֶה. וְעַם כָּל זֶה בְּבִיתָה שֶׁל
הַכֶּלֶה, וְלֹא בְּמָקוֹם אַחֵר. בְּמָקוֹמוֹ לֹא
אוּכַל וְלֹא שׁוֹתָה - בְּמָקוֹם שֶׁלֶּה אוּכַל
וְשׁוֹתָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב בְּאֵתִי לְגַנִּי. מִלְּאֲכִים
שְׁשַׁלַּח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם לֹא
אָכְלוּ וְשָׁתוּ וְלֹא שָׁתוּ בְּמָקוֹמָם - בְּשִׁבְלֵי אֲבָרָהָם
אָמַר לוֹ, רַבִּי, חֲיִיךָ דְּבַר זֶה
רְצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לִזְמֹר, וּמִשׁוֹם שְׁלֹא
לְהַחְזִיק טוֹבָה לַעֲצָמוֹ לְפָנֵי כְּנֻסֵת יִשְׂרָאֵל,
הִבִּיא הַדְּבָר לְפָנֶיךָ. אֲשֶׁרִיךְ בְּעוֹלָם,
שְׂאֵדוֹנְךָ מִשְׁתַּבַּח כֶּף לְמַעְלָה, וְעֲלִיךָ כְּתוּב
(שמואל ב כג) צַדִּיק מוֹשֵׁל יִרְאֵת אֱלֹהִים.

אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ בְּרִיתִי וְגו', גַּם בְּנֵיהֶם
עָדִי עַד יִשְׁכּוּ לְכַסֵּא לְךָ (קלב, יב): נזוהר
בראשית פ' ויצא (דף קנ.) כתוב (מלכים א ג)

עדי עד יִשְׁבוּ לְכַפֵּא לָךְ: יג כִּי בָחַר יְהוָה לְיִשְׂרָאֵל בְּצִיּוֹן אֲנֹהּ לְמוֹשָׁב לוֹ: יד זֹאת מְנוּחָתִי עַד־עַד פֶּה אֲשַׁב כִּי אֹתִיָּהּ: טו צִיָּדָה בָּרַךְ אֲבִירָהּ אֲשִׁיבֶיעָה לְחֶם: טז וּבְהִנֵּיתָ אֶלְבִּישׁ יִשְׁעַי וְחִסְדֶּיךָ רִנְן יִרְנְנֵנִי: יז שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדוֹד עֲרַכְתִּי נֵר לְמוֹשִׁיחִי: יח אוֹיְבָיו אֶלְבִּישׁ בְּשֵׁת וְעָלְיוֹ יְצִיץ נִירוֹ:

— זוהר תהלים —

מה בין אותם שמשתדלים בתורה לנביאים נאמנים

ויעדותי זו אלמדם (קלב, יב): [זוהר ח"ג פ' צו

(דף ל"ה.)] עוד פתח ואמר, (שם ח)

צור תעודה חתום תורה בלמדי. צור תעודה - זו עדות של דוד, שכתוב (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. צור - היא קשור, כמו שקושר קשר במקום אחד. חתום תורה בלמדי. חתום תורה - חתימה של התורה, וכל שפע ומשחת שמן ששופעים מלמעלה, באיזו (בין) חתימה שלו? בלמדי. משום ששם מתכנס שמן משחה בין שני עומדים ששם שורים, מקום הכנוס של כל שמן משחה ששופע ממעל, לשפך אותו לפי האמה ולהריק אותו בתעודה הזאת, ואז נקשר הכל קשר אחד נאמן. בא וראה מה בין אותם שמשתדלים בתורה לנביאים נאמנים. אותם שמשתדלים בתורה עדיפים מנביאים בכל פעם. מה הטעם? שהם עומדים בדרגה עליונה יותר מנביאים, אלו שמשתדלים בתורה עומדים למעלה, במקום שנקרא תורה, (תפארת) שהוא קיימה של כל האמונה, ונביאים עומדים למטה במקום שנקראו נצח יהוד. ועל כן נקראו אותם שמשתדלים בתורה עדיפים מנביאים, ועליונים יותר מהם. שאלו עומדים למעלה, ואלו עומדים למטה. ואותם

שאומרים דברים ברוח הקדש, עומדים למטה מכלם.

כי בחר ה' בציון אנה למושב לו (קלב, יג):

[זוהר ח"ג פ' צו (דף ל"ה.)] רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים מאושא לטבריה. אמר רבי חייא, כתוב (תהלים קלב) כי בחר ה' בציון וגו'. זאת מנוחתי וגו'. לפעמים קוראים את זה כל החברים זכר, משום שהוא (שציון הוא) רחמים, וכאן הפתוב קורא אותו נקבה. אמר רבי יוסי, כך נשמע לי מהמנורה הקדושה, (אבל) בשעה שהזויג מזדוג כאחד להראות שהנקבה נכללת בו בכלל אחד, הנקבה נקראת בשם (הזכר), שהרי אז נמצאות הברכות של הגבירה ואין בה פרישות כלל, ועל כן כתוב למושב לו. וכתוב כי בחר ה' בציון, בציון בדיק, באותו שיש בתוכו ששורה בו, ולא כתוב לציון, והכל אחד. בין שקורא לזה בשם של זכר, ובין שקורא לזה בשם של נקבה, הכל אחד ועומדים בדרגה אחת.

זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי אותייה.

(קלב, יד): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רכ"ב):] בא וראה, היפי של העולם והמראה של העולם לא נראה בעולם, עד שנבנה והוקם המשכן ונכנס הארון לתוך הקדש. מאותה שעה נראה המראה של הכל בעולם והתתקן העולם, והולכים באותו

— — — — — תהלים — — — — —

לְמִקְוֵמוֹ. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אָמַר אוֹתוֹ עַל כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל
 כְּשִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂים רְצוֹנוֹ, שֶׁהָרִי אָז
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף כְּבוֹדוֹ
 וְחָס עַל הָעוֹלָם, וּבִרְכָה וְשִׁלוֹם וְחֻבִּיבוּת
 הַכֹּל נִמְצָאִים. וְאָז אָמַר, זֹאת מְנוּחָתִי
 עַד־עַד.

מִשְׁכַּן וּבְאוֹתוֹ אֲרוֹן, עַד שְׁמִיָּעִים
 לְאוֹתָהּ נִקְדָּה שֶׁהִיא יָפֵה נוֹף שְׂמִיחַת
 הַכֹּל. כִּיּוֹן שֶׁהִגִּיעוּ לְשָׁם, אָז פֶּתַח הָאֲרוֹן
 וְאָמַר, (תהלים קלב) זֹאת מְנוּחָתִי עַד־עַד
 פֶּה אֵשֵׁב כִּי אוֹיְתִיָּהּ. רַבִּי יִיסָא אָמַר,
 הַפֶּסוּק הַזֶּה אָמְרָה אוֹתוֹ כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל
 בְּשָׁעָה שֶׁנִּבְנְהָ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִכְנַס הָאֲרוֹן